

Tanja P. Hohler

Zgodba o sosedi

Dvanajstnadstropni stanovanjski blok v bližini mestnega parka je bil pogosto predmet mojih otroških sanjarij, čeprav takrat nisem ničesar vedela o njegovih stanovalcih in me seveda ti tudi niso zanimali. Neštetokrat sem slonela ob oknu naše pritlične hiše, se ozirala v nebo in si predstavljala, da živim v najvišjem nadstropju, kamor se hrup sploh ne sliši, in ker je gotovo tudi obratno tako, lahko navijam glasbo do največje glasnosti in se nihče ne pritožuje. Da bi gotovo motila leve in desne sosede in še koga pod menoj, takrat res nisem razmišljala. Zdelo se mi je preprosto fantastično, da lahko opazuješ svet od zgoraj navzdol.

Ko sva čez leta z Bojanom iskala stanovanje, nisva gledala, koliko nadstropij ima blok. Na lestvici pomembnosti je bila seveda najprej cena, nato kvadratura, razporeditev prostorov, pa tesnenje oken in vrat in še in še, a če sem poštena, sem zmeraj pomislila tudi na razgled.

“Ej, Saša, poglej ta oglas. Tole bo najbrž pomota. Smešno nizka cena za šestinštirideset kvadratov.”

“Kaj pa fotka? Kako je videti,” sem vprašala brez pravega zanimanja.

Odkar sem se po študiju vrnila domov, sem si govorila, da je čas, da grem na svoje, a šele zadnji mesec, ko sva bila bolj ali manj v dvoje v sobi, kjer so vrh omare še zmeraj stale punčke, sem stanovanje tudi zares iskala. No, bolje, sva ga iskala, in če sem še natančnejša, se je bolj mudilo njemu. Meni, če odmislim občasne mamine izpade s pridiganjem o neodgovornosti, ni v hiši nič manjkalo.

“Ni fotke,” je zamomljal in že klical, potem pa se, na moje presenečenje, kar sam dogovoril za ogled. To mi ni bilo niti malo všeč.

“Kako to misliš, greva gledat? Kar odločil si se,” sem mu zabrusila. Pač ni bil moj dan in tole brskanje po oglasih mi je že rahlo presedalo.

“Ej, sori, samo tega res ne smeva zamuditi,” me je skoraj opravičujoče pogledal.

Tako se je zgodilo, da sem se vselila prav v stolpico, ki sem jo gledala skozi okno otroške sobe, ne zaradi bližine, temveč preprosto zato, ker je še zmeraj med najvišjimi v mestu, takrat pa je bila sploh najvišja. Stanovanje je bilo precej potrebno obnove, a najemnina je bila skoraj smešno nizka.

“Morda pa imajo kakšne nore sosede,” sva se šalila, preden sva se odločila zanj.

Previdno sva povprašala in odgovor je bil sila preprost: starejša gospa nama je prijazno pojasnila, da je tu do odhoda v dom živela njena sestra. Zadnje čase je bila že hudo zmedena in za stanovanje ni ravno najbolje skrbela. Ona da je samo prevzela skrbništvo nad njo in cena najemnine je enaka višini doplačila za dom. Dokler bo njena sestra živa, naj bo tako, potem pa naj se drugi ukvarjajo s temi rečmi. Ona se ne misli zapletati. Podpis pogodbe je bila samo še formalnost in kaj hitro sem spremenila naslov bivališča. Najprej samo jaz, saj je bil moj fant še zmeraj le stalni obiskovalec, ki je zaradi službe in komoditete nekaj dni na teden še zmeraj ostajal pri svojih v Ljubljani.

Za sosede se nisem kaj pridaanimala, saj so bili večinoma starejši, vsaj v mojem nadstropju, ostale pa sem tako ali tako srečevala le v dvigalu. Pozdravili smo se in to je bilo tudi skoraj vse. Skoraj, pravim, ker me je nekega večera, ko sem stopila iz dvigala, čakalo presenečenje. Vrata sosednjega stanovanja so bila odprta in med podboji je stala starejša gospa, najverjetneje soseda, ki je dotlej še nisem srečala. Povedali so mi, da živi sama, da redko zapušča stanovanje, to pa je bilo tudi vse. Zadovoljna, da imam svoj mir, se nisemanimala zanjo, tokrat pa je stala pred menoj in zdelo se mi je, da nekoga čaka. Oblečena je bila v živo rumen kostim, z izjemo barve skoraj eleganten, a bog mi odpusti, če sem krivična, toda nikakor ni sodil k njenim letom. Priznam, da nisem imela pojma, koliko je stara, toda po videzu bi ji prisodila vsaj šestdeset let.

“Dober večer,” sem jo, kar se da prijazno, pozdravila in že skoraj stopila mimo nje, ko je le spregovorila.

“Dober večer. Kje pa si hodila tako dolgo? Me je že skrbelo,” je rekla, se obrnila in mirno zaprla vrata za seboj, jaz pa sem obstala kot vkopana. Spreletel me je neopisljiv občutek nelagodja.

Med praznjenjem hladilnika po celodnevni odsotnosti me je, kljub prižganemu televizorju in kljub telefonski izmenjavi najnovejših čvekov s prijateljico, ves čas spremljala barva sosedinega kostima. Nanjo sem pomislila, ko sem pogledala odejo na kavču, vzela v roke svojo najljubšo skodelico za čaj, s kuhinjsko krpo pobrisala posodo in, saj ni res, pa je – obstala sredi dnevne sobe in se zastrmela v steno. Zaradi nje je ves prostor preplavljala prijetna toplota, na čisto poseben način, po neki psihološki

logiki je grela moj ali bolje najin brlog. Spomnila sem se, kako ponosno sem svoje pleskarske sposobnosti razkazovala vsem, ki so prihajali k nama, in tokrat sem prvič pomislila, da je v stanovanju preveč rumene. Šele ko sem opravila najnujnejše v kopalnici in kuhinji, svetu sporočila svoje trenutne koordinate bivanja in se končno zleknila na kavč, je soseda prestopila iz mojih misli nazaj v svoj svet in tam ostala nekaj dni oziroma večerov.

Ko se je prizor prvega srečanja ponovil, je bila scena enaka, scenarij enak, le barva kostima je bila druga. Tokrat je bil ta svetlo zelen. Spet nedvomno eleganten, a poleg barve je bila, ob upoštevanju let, sila nenavadna dolžina krila. Ko sem vstopila v svoje zavetišče, sem nehote pomislila, da so moja merila zastarela, potem pa sama pri sebi zmajala z glavo. Zakaj pa ne, zakaj bi morale starke nositi samo pusta, temna oblačila in krila, segajoča čez kolena? Ob besedi starka, ki je, kaj vem, od kod, priletela v moje misli, sem se zdrznila. Saj res, kdaj so ženske stare? Kdaj jim lahko brez nelagodja rečemo starke? No, moja mama to gotovo še ni, vsaj jaz je ne vidim tako. Lahko iz tega sklepam, da je soseda starejša? Ali pa ne. Nekako se nisem mogla odločiti in razmišljanje o starosti je ta večer še dolgo zaposlovalo moje misli.

“Koliko bi morala, po tvoje, biti stara ženska, da bi ji rekel starka,” sem pozneje, sredi običajnega vsakodnevnega klepeta, vprašala Bojana. Ni mu bilo čisto jasno, kaj ga sprašujem, potem pa sem mu le povedala, kdo je spodbudil moje razmišljanje.

“Saj res, te sosede nisem še nikoli videl. Ima pač drugačen ritem. Ko pridem, najbrž že spi. Nič čudnega, starejši pač. Na to, da ene hodijo doma v mini krilih in salonarjih, pa nimam pripomb,” se je pošalil in v isti sapi dodal še, kakšno srečo pravzaprav imava, da nama dajo sosedje mir. S tem sva se strinjala že takoj po vselitvenem žuru, ko sva prvič povabila nekaj prijateljev in je alkohol jakost naših debat dvignil visoko prek limita. Nihče ni butal po stenah in najina dnevna soba je mejila prav na stanovanje gospe v kostimu.

Nekaj tednov pozneje, ko je zelena v mojem spominu že skoraj zbledela, sem stopila iz dvigala in se soočila z novim odtenkom in novim krojem. Vrata sosednjega stanovanja so bila odprta, in ko se je dvigalo za menoj zaprlo, sem prisluhnila glasovom. Soseda se je z nekom pogovarjala, ampak tega drugega nisem slišala. Vedela sem samo, da je moški, ker ga je ogovarjala z on. Ima pač obisk, sem pomislila in naredila nekaj korakov, potem pa spet prisluhnila, saj je ženski glas postajal vse glasnejši.

“Kaj se pa greš! Ti že ne boš razmetaval po mojem stanovanju. Ne boš, če ti pravim. Tule živiš zastonj, skrbim zate, ti pa takole ...”

Glasnost se je stopnjevala, gospa je bila besna, kot pač včasih smo, in do tu ni bilo, razen prepira pri odprtih vratih, nič posebnega, toda zakaj moškega ne slišim in zakaj ga nisem še nikoli slišala, če že ne videla, če res živi na drugi strani moje stene. Srce mi je začelo hitreje utripati, ne da bi prav vedela, zakaj. Za trenutek se mi je zazdelo, da bi morala pogledati, kaj se dogaja, a sem misel še isti hip opustila. Soseda se je naenkrat pojavila med podboji in iz njenih ust se je proti meni usul rafal psovka. Vsega niti nisem razumela, a ne vem, ali zaradi svojega ali zaradi njenega vznemirjenja.

“Si le prišla. Da mi greš naravnost domov! Nič se ne nastavlja pred mojimi vrati. Bom že poskrbela, da Joc ne bo več gledal za tabo, zapomni si, da bom. Kaj buljiš, kot da si bebasta? Poberi se domov,” je vpila, vmes pa je bilo še marsikaj, česar sploh nisem mogla doumeti. Ne takrat, ne pozneje.

S tresočimi rokami sem potipala za ključem v torbici, odklenila in se v stanovanju nagonsko naslonila na vrata, jih hitro zaklenila in namestila varovalo.

“Kaj za vraga se dogaja,” sem se na glas vprašala, potem pa poklicala Bojana in preverila, kdaj se vrne.

“Jutri pridem. Si pozabila? Hej, Saša, je vse ok? Nekam čudno si slišati,” je zaskrbljeno spraševal, jaz pa sem se delala, da sem res pozabila in nisem rekla nobene o dobrodošlici, ki sem jo pravkar doživela. Saj sploh ne bi razumel. Mu že povem, ko bo tu, sem pomislila in se spet preusmerila na nevihto, ki ji je sledilo dolgo zatišje.

Ko sem zleknjena na kavč, s skodelico kave v eni in knjigo v drugi roki, prepir za svojim hrbtom že odmisli, se je spet usulo.

“Samo eno tako še blekni, pa boš letel čez balkon!”

Zadnja grožnja je močno pritegnila mojo pozornost, a naj sem še tako poslušala, odgovora ni in ni bilo. Močno vznemirjena in še bolj radovedna sem le odprla balkonska vrata, stopila ven in od tam previdno pogledala na levo, kjer je moj balkon mejil na sosedinega. Razen ob vselitvi, ko sem se razgledala, do koder se je pač dalo, do tega dne nisem nikoli več trčila energije za oprezanje skozi špranje v leseni pregradi. Na sosedinem balkonu sta bila dva enaka stola in na majhni plastični mizici sta drug ob drugem stala dva enaka kozarca, iz česar sem sklejala, da gospa morda le ne živi sama, da pa je lahko možki nem, invaliden ali še kaj. Odločila sem se, da pustim vrata priprta, in če se bo prepir nadaljeval, pokličem policijo. Saj vendar nisem mogla preslišati grožnje o tem, da bo nekdo letel čez balkon. Bila bi sokriva umora, me je spreletelo. Iz razmišljanja pred ugaslim televizorjem in računalnikom, seveda z razlogom, da ne

bi motila moje pozornosti, me je zdramil telefon. Takoj sem prekinila zvonjenje, saj nisem smela ničesar preslišati. Stala sem tam, sredi sobe, okrog mene pa tišina, kot da se ni pred minuto onkraj stene dogajalo prav nič nenavadnega. Bolj sem poslušala, manj sem slišala, a ker me je začelo zanimati, mi tišina sploh ni bila všeč. Kar malce nejevoljna sem spet vzela v roke knjigo. Lahko bi bila priča senzacionalnemu dogodku, že sem se videla na naslovnici Slovenskih novic, ker sem preprečila tragedijo, pa očitno ne bo nič. Ko je Bojan spet poklical, sem se le oglasila in takoj je vprašal, ali je z mano vse v redu. S pridušenim glasom sem mu povedala za prepir, a me je skušal pomiriti, da se to pač dogaja in da sva zadela na loteriji, ker je sicer levo in desno od naju tak mir, se je pa tudi njemu zdelo čudno, da toliko mesecev ni videl nikogar priti, ne oditi, niti ni videl sosede. Šele sredi pogovora sem se spomnila njenega videza, tega, da me je ogovorila z Oksano, ter še nekaterih stavkov, ki mi jih je zmetala v obraz. Le kako sem mogla pozabiti, da sem bila sama del dogajanja, sem se malce začudila sama sebi.

“Ma, ja, zaradi balkona in tistega, ki bo letel čez, sem pozabila na vse drugo,” sem hitela razlagati.

“Kaj pa, če se je gospa prepirala po telefonu,” je glasno razmišljal, jaz pa sem mu brž razložila, zakaj ta teorija ne drži vode.

“Kako ga bo vrgla čez balkon, če ga ni tu?” sem vprašala, potem pa me je dobesedno izstrelilo iz sobe. Slišala sem ropot in brez premisleka pogledala skozi špranjo, a videla sem isto kot prej. Dva stola, dva kozarca in mizico. Vrnila sem se v stanovanje, Bojanu poslala nekaj objemov, mu zagotovila, da sem v redu, odložila telefon in odšla v kopalnico. V trenutku, kot sem stopila izpod prhe, je zaropotalo po vratih. Otrpnila sem, potem pa le pograbila brisačo in po prstih stopila v predsobo. Znova je zaropotalo. Pred vrati bi lahko bil kdor koli, a nekako sem vedela, da je soseda. Vsi, ki so občasno prihajali na pivo in čvek, so pozvonili že spodaj in preverili, ali sem sploh doma, da se niso zastonj vozili v dvanajsto nadstropje, za akviziterje pa je bilo prepozno.

“Vem, da si tam. Odpri in mi povej, zakaj ga ne pustiš pri miru. Zakaj, za vraga, ga hočeš zapeljati? Saj imaš svojega tipa. Vem, da ga imaš. Vidim ga, ko prihaja in odhaja. Sem mislila, da bo mir, a Joc je spet čisto znorel,” je govorila in govorila, jaz pa sem, ogrnjena le v brisačo, drgetala sredi predsobe.

“Joc, le pridi sem in povej, kaj ti je rekla,” je ukazala. Nekaj časa je bila samo tišina, gosta in težka, da bi jo lahko rezal kot sir, potem pa je spet zaropotalo.

“Si slišala? Si slišala,” je vpila.

“Pomirite se, jaz nisem vašega gospoda še nikoli videla,” sem bleknila brez premisleka, ona pa:

“Da ne? Da ne? Kdo pa je kupil letalske karte? Kdo? Saj sem vaju videla – na lastne oči sem vaju videla,” je nadaljevala. Ko je bil njen vpijoči glas že čisto počen, je le odnehala, močno brcnila v moja, nato pa zaloputnila svoja vrata.

Ne vem, koliko glasbe se je prevrtelo na predvajalniku, ne tega, koliko ovčic sem preštela, preden sem zaspala. Ravno ko me je odplavljalo v sen, je nenavaden ropot spet predramil moj um. Nekaj je topo udarjalo ob steno dnevne sobe – seveda ne z moje, ampak z druge strani. Samo dum, dum in nič drugega. Tisoč možnih scenarijev je preletelo moje možgane, a kaj naj naredim? Naj pokličem policijo in prijavim, da soseda buta z glavo ob zid, naj rečem, da verjetno buta ob zid glava nekoga s smešnim imenom Joc – tista, ki me je zalezovala, tista, ki je nisem še nikoli videla? Naj povem, česa me je danes dama v elegantnem rdečem kostimu obtožila? Naj rečem, da je nekomu grozila, da ga bo vrgla iz dvanajstega nadstropja, potem pa se bo pokazalo, da je vrgla le svoj telefon? Na koncu sem ugotovila, da so moje možnosti silno omejene, in sklenila, da bom odslej pač bolj pozorna na dogajanje v našem nadstropju. Ker popolna vdaja ni ravno v moji naravi, sem se odločila, da bom zadevo vsekakor raziskala, toda šele, ko bom vse skupaj prespala in temeljito pretuhtala.

Sledilo je obdobje miru, ki je bil skoraj zlovešč. Tu in tam me je, kljub ugotovitvi, da zaenkrat le nisem življenjsko ogrožena, preplavila tesnoba, ko sem se spomnila nenavadnega večera. Čez kak teden me je Bojan spet vprašal, ali je z menoj res vse v redu.

“Pa si prepričana, da si ok?” je previdno tipal in me s svojo pretirano ljubeznivostjo čisto zmedel. Malo je manjkalo, da bi se razgovorila, a ker sem sklenila, da mu o sosedi ne bom več razlagala, dokler ne razvozlam, kaj se dogaja, sem le pokimala. Poznala sem se in vedela, da se ne bom znala ustaviti, čim bom odprla usta, če bi mu povedala, pa mi najverjetneje sploh ne bi verjel. Že sama misel na to, da bi dvomil o meni, je bila nadležna, hkrati pa sem se ujela v past. Kako naj zares vem, kako naj se prepričam, da se ni vse zgodilo le v moji glavi? Sosedo sem srečevala le, kadar je bil on odsoten, in dejstvo, da vpitje na hodniku ni vznemirilo drugih stanovalcev, je moje dvome še okrepilo. Glede na glasnost bi morali zanj vedeti vsaj še dve nadstropji niže.

“Poslušaj,” sem nenadoma vzklopela, “s tem svojim nenehnim preverjanjem, ali je z mano vse v redu, mi greš že pošteno na živce! Tri dni te ni, potem pa je to vse, kar te zanima! Saj nisem otrok!”

Samo pokimal je in mislila sem, da je zadeva zaključena. V drugačnem kontekstu bi me ta njegova navidezna ležernost le še bolj podžgala, v teh okoliščinah pa mi je bilo prav.

Minil je teden, minila sta dva in v dvanajstem nadstropju se ni zgodilo nič zanimivega. Ko se je moje zanimanje za sosedo že dodobra poleglo, pa sem se znova soočila s presenečenjem.

Gospa me je očitno čakala, saj sem jo videla stopiti k na stežaj odprtim vratom, čim je dvigalo razprlo škripajoče čeljusti. V čudovitem rumenem kostimu, ki zagotovo ni bil isti, kot takrat, ko sem jo videla prvič, je bila videti mlajša.

“O, si le prišla. Me je že skrbelo,” je rekla in prijazno stopila proti meni ter me, meni nič, tebi nič, objela. Preden sem odprla usta ali uspela stopiti korak nazaj, me je že povabila na čaj.

“Ampak, oprostite, no, ne vem,” sem se obotavljala, ona pa me je prijela pod roko in pospremila v prijetno kuhinjo.

“Ne meni se za pogrinjke,” je rekla, ko sem se ozrla proti drugemu koncu ovalne mize. “Prijetelju sem pripravila presenečenje, a ga še ni. Vsaj pol ure ga še ne bo,” in že je pred menoj stala skodelica čaja. Očitno je bilo, da je bil pripravljen, še preden sem prišla, a ta malenkost je dobila pomen šele veliko pozneje.

Ko je sedla, se je zazrla mimo mene, skozi okno. Razlagala je nekaj o tem, da praznujeta, da bo darila gotovo vesel, da bosta naslednji teden odpotovala, naj me nika ne skrbi, ker je nekaj časa ne bo, da je za varnost poskrbljeno, denar pa sploh ni problem, saj kot odvetnica dobro zasluži. Ko je govorila in govorila, me je, iz meni neznanega razloga, postajalo strah. Popila sem čaj, se, kar se da hitro, vljudno zahvalila in zapustila stanovanje. Nekaj me je plašilo, nekaj je viselo v zraku, a tega z razumom nisem bila sposobna dojeti.

Doma se nisem pretirano ukvarjala, ne s sosedo, ne s kom drugim, saj sem bila silno utrujena in zaspala sem, še preden je Bojan poklical. Ko sem se oglasila, je bil že čisto na koncu z živci, ker je telefon zadnje tri ure nenehno zvonil v prazno, kar mi sploh ni bilo podobno. Naj sem še tako trdno spala, me je zvonjenje zmeraj prebudilo, če pa bi bila zunaj, bi ga v tem času gotovo že poklicala nazaj. Ko sem pogledala na uro, tudi meni ni bilo nič jasno.

“Kaj praviš, da si pila? Čaj? Kakšen čaj,” ga je zanimalo, jaz pa sem komaj odgovarjala.

“Popila sem čaj in zaspala, to sem rekla. Utrujena sem,” sem zaključila, preden bi se še bolj zapletla, se poslovila in spet zaspala.

Zbudila sem se sredi noči, ker me je hotel nekdo zastrupiti. Vsa prepotena in zadihana sem komaj dojela, da so bile samo sanje. Odšla sem do stranišča, potem pa prisluhnila. Iz dnevne sobe se je slišala glasba. Spet nisem ugasnila radia, sem se razjezila nase, a ko sem vstopila, sem hitro ugotovila, da moja domneva ne drži. Natančno sem razločila Šostakovičev drugi valček in hladno me je spreletelo. Če glasbe ne bi presekala oster ženski glas, bi res podvomila o svoji prištevnosti. Nisem ravno ljubiteljica klasike, ta valček pa je bil vtakan med moje čisto posebne spomine in zato v kontekstu dogodkov še najmanj zaželen.

“Hitreje. Pleši. Pleši, Joc, pleši,” je nenavaden ton glasu zmotil moje spomine, potem pa je stena topo zadonela. Natančno tako kot prejšnjokrat.

“Prekleti butec. Za nobeno rabo nisi!” Močno je zaropotalo in glasbe ni bilo več.

“Ne bo, o ne, ne bo te mi speljala pred mojim nosom. Ne bo, si razumel?” je postajala vedno glasnejša, moški pa je bodisi molčal ali pa govoril zelo tiho.

“Kaaaj? Da ima lepšo postavo? O ne, ne boš je več zalezoval. Nikoli več je ne boš videl. Prepozno, prepozno, ljubček,” je ton znižala, a še zmeraj premalo, da je ne bi več razločno slišala.

“Misliš, da ne vem, zakaj ure in ure presediš na balkonu, da ne vem, zakaj postopaš po hodniku, misliš, da ne vem, jaz pa vem vse, razumeš,” je spet zavpila. “Konec je, konec. Ne bo več kalila mojega miru,” sem še slišala, potem pa so se mi kolena zašibila in malo je manjkalo, da nisem telebnila na tla. Čaj, mi je kot blisk švignilo skozi možgane. Sesedla sem se na kavč, pomislila, da moram nekoga poklicati, a nisem imela niti toliko moči, da bi se dvignila, kaj šele, da bi se spravila do spalnice.

Zbudila sem se šele naslednji dan ob enajstih in z grozo ugotovila, da nisem šla v službo. Hotela sem zbrati misli, a ni in ni šlo. Potem sem le dojela, da moram vsaj poklicati.

“Zbolela sem,” je bilo vse, kar sem izdabila.

Popoldne se je Bojan vrnil iz Ljubljane. Prišel je, čeprav sem ga pričakovala šele naslednji dan, in svoj nenadni prihod pojasnil s skrbjo zame. Previdno mi je skušal dopovedati, da se zadnje čase nenavadno vedem, da bi morda morala do zdravnika, da je mogoče kriva preobremenjenost, jaz pa sem se nespretno izgovorila na glavobol. Nisem ga prepričala, zato se je odločil, da bo vzela nekaj dni dopusta in ostal z menoj. Zdelo se mi je trapasto, a ker me je, kadar sva bila prosta, prijetno razvajal, sem popustila. Svoj “zbolela sem” sem raztegnila na ves teden in ga pokrila z dopustom. Spretno sem krmarila z besedami, kadar je pogovor nanesele na sosede, a očitno sem bila edina, ki sem zaupala svojim retoričnim

sposobnostim. Ko sva na balkonu pila kavo in se grela na pomladnem soncu, sem opazila, da je nekajkrat prikrito sledil mojemu pogledu proti leseni pregradi na levi. Odločitve, da mu še ne bom razkrila podrobnosti o nočnem dogajanju, sem se še zmeraj držala. Med dogovarjanji, kaj bova počela in kam bova šla, sem uro prihoda zmeraj previdno speljala mimo običajne ure mojega vračanja iz službe, torej ure, ko sem srečevala sosedo. V dvigalu sem se, med vožnjo navzgor, vedno spomnila na njo in si zaželela, da bi ta teden njena vrata ostala zaprta. Zgodbo sem zaenkrat hotela zase; Bojanu jo bom razkrila, ko bo dobila epilog. V nasprotnem primeru bi zvodenela, izgubila težo. V mislih sem preletela barve oblačil, ki sem jih do sedaj videla na njej in sama pri sebi ugibala, ali bo ob naslednjem srečanju v kateri od že znanih ali v drugačni.

Ob vrnitvi iz knjižnice, kjer sem se zadržala dlje, kot sem načrtovala, med odpiranjem dvigala nisem bila prepričana, ali so ciljna vrata odprta ali ne. Izstopila sem in nekaj časa samo strmela, potem pa pri drugih vratih zagledala Bojana.

“Hej, a ti je slabo?”

Zdrznila sem se in stopila proti njemu. Ko me je objel, sem se počutila silno neugodno, vprašanj o počutju pa sploh nisem več prenesla. Tako vedenje mu ni bilo čisto nič podobno, mene pa je spravljalo ob živce. Ko sem mu to tudi povedala, se je seveda opravičil, da ni mislil tako, jaz pa sem le odmahnila z roko.

“Kako pa, če ne tako? Zakaj naenkrat taka pozornost,” mi ni bilo jasno.

Po večerji mi je obzirno povedal, da ga skrbi moje nenavadno vedenje in da to buljenje v sosedina vrata njegovo bojazen samo stopnjuje. Rekel je celo, da se je posvetoval z Janijem in da bi me z veseljem sprejel na pogovor. Bil je tudi pri sosedi. Menda je šel preverit, ali ji dela televizor, ker da midva nimava signala.

“Prijetna gospa, urejena in vljudna. Živi sama, ima pa prijatelja, ki jo tu in tam obišče. Takrat poslušata glasbo, se pogovarjata. Človek ne sme nikoli biti sam, ker se potem njegova domišljija napihne kot balon, mi je rekla, ko sem odhajal,” je še dodal.

“To je pa že preveč! Jani je psihiater – kaj se ti je zmešalo? Zagotavljam ti, da je z mojo psiho vse v najlepšem redu, razumeš! In kaj ti je padlo na pamet, da si si šel ogledovat sosedo,” sem se vznemirila, ko mi je prigovarjal, da morda potrebujem pomoč, čeprav sem vztrajala pri svojem. Videla sem, da ja prepir na to temo popolnoma brez smisla, zato sem se na zunaj sprijaznila, rekla, da bom premislila, in življenje se je vrnilo v stare tirnice.

Glede na cikličnost dotedanjih srečanj s sosedo sem bila skoraj prepričana, da bom kmalu vedela, kaj se dogaja za njenimi vrati. Povedala

mu bom, on pa bo samo zijal in se čudil, kako razumno sem ravnala in kaj bi se lahko zgodilo, če bi ne bila tako zelo pozorna. Prepričana, da bom izpeljala svoj načrt in morda celo preprečila tragedijo, sem se pomirila in tudi Bojan ni bil videti prav nič več zaskrbljen.

Ko sem se po dopustu vrnila v službo, me je sodelavka prijazno vprašala, ali sem zdaj zdrava.

“Seveda sem,” sem odvrnila, in čeprav se mi vprašanje v tistem trenutku nekako ni zdelo na mestu, mu nisem posvečala posebne pozornosti.

Po dveh tednih sem sosedo končno spet srečala. Kljub temu da ni bila prav nič prijazna, sem bila vseeno zadovoljna, da jo vidim. Morda bo že danes naredila kaj, kar mi bo pomagalo potegniti niti dogajanja skupaj, sem pomislila. Občutek nelagodja je bil močan, a tehtnica se je prevesila na stran radovednosti.

“Si le prišla! Kje pa si hodila tako dolgo? Me je že skrbelo,” je rekla in na moje začudenje takoj zaprla vrata za seboj. Šele ko sem odložila torbico in jakno, me je prešinilo, da me je že večkrat pričakala prav s temi besedami, toda nekaj je bilo tokrat vendarle drugače. Bila je v črnem in to me je navdalo z zlo slutnjo. Ne le barva, tudi njeno vedenje je bilo drugačno. Tako prijazno me je pozdravila samo prvič, potem se je njena nastrojenost proti meni stopnjevala.

“Tole ne more pomeniti nič dobrega,” sem si rekla na glas in brez premišljanja odprla balkonska vrata.

“Saj sem ti rekla, da jo pusti pri miru. Zdaj boš pa dobil, kar si iskal,” sem slišala čudno miren ženski glas na drugi strani ograje. Stekla sem po torbico, poiskala telefon in že odtipkala 113, se predstavila, povedala naslov in skoraj zavpila:

“Pa hitro. Vrgla ga bo čez balkon!” Od vznemirjenja mi je razbijalo v sencih in tresla sem se kot polit cucek, ko me je Bojan objel okoli ramen. Ni mi bilo jasno, od kod se je vzel, saj sem ga pričakovala šele čez dobro uro.

“A so že tu? Moj bog, kaj če bo prepozno! Ubila ga bo,” sem zavpila, on pa je samo stal ob meni in me miril.

Izgubila sem občutek za čas in nekje od daleč sem slišala, da je bila že dalj časa čudna, nekako prestrašena, da je včasih kar sredi stavka obmolnila in se zastrmela v prazno ...

“Je že dobro. Najlepša hvala za pomoč, gospa,” je naenkrat rekel Bojan, jaz pa nisem doumela, da zahvala ni namenjena meni, temveč njej, ki je stala onkraj lesene pregrade.